

Sygn. akt I ACz 1013/12

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w I Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Artur Kowalewski /spr./

Sędziowie: SSA Marta Sawicka

SSA Eugeniusz Skotarczak

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2012 r. w Szczecinie, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. T.

przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w M.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Gorzowie Wlkp. z dnia 22 października 2012 r., sygn. akt I C 301/10

p o s t a n a w i a :

uchylić zaskarżone zarządzenie.

SSA M. Sawicka SSA A. Kowalewski SSA E. Skotarczak

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem, wydanym na podstawie art. 130 § 2 k.p.c., Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Gorzowie Wlkp. zwrócił pozew A. T..

W uzasadnieniu podał, że powód został zobowiązany do uzupełnienia braków formalnych pozwu poprzez uiszczenie opłaty w kwocie 100 złotych, w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, pod rygorem jego zwrotu. Powód nie zastosował się do tego zobowiązania, poprzestając na złożeniu kolejnego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie adwokata, pomimo uprzedniego pouczenia o tym, że taki wniosek zostanie odrzucony.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył powód wnosząc o jego uchylenie w całości. W uzasadnieniu zażalenia podał, że z powodu ubóstwa i choroby nie uzupełnia braków w terminie, a wydawane w jego sprawach orzeczenia są w istocie szykanami ze strony imiennie wskazanych sędziów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powoda okazało się uzasadnione i to niezależnie od oceny podniesionej w nim argumentacji.

Analiza akt sprawy prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż w jej przebiegu brak było jakichkolwiek podstaw do wydania w dniu 22 października 2012 r. zarządzenia w przedmiocie zwrotu pozwu, a to z tego względu, że w obrocie prawnym funkcjonuje wydane już w tym przedmiocie zarządzenie referendarza sądowego z dnia 21 maja 2012 r. (k.97). Tego rodzaju wniosku nie podważa fakt wniesienia przez powoda sprzeciwu od tego zarządzenia (k. 99). Na tle

dyspozycji art. 398²² § 2 k.p.c. nie może budzić wątpliwości pogląd, że orzeczenie (zarządzenie) referendarza sądowego traci moc tylko w przypadku skutecznego wniesienia skargi. Tymczasem w niniejszej sprawie kwestia ta nie została do dnia dzisiejszego przesądzona. Zauważyć bowiem należy, że w punkcie II postanowienia z dnia 25 września 2012 r. skarga powoda na zarządzenie referendarza została odrzucona (k. 122), zaś powód orzeczenie to zaskarżył (k. 129). Dla kierunku rozstrzygnięcia nie sprawy nie ma przy tym znaczenia to, że jak się wydaje pismo to – w tej jego części, która dotyczy ww. postanowienia – wniesione zostało z uchybieniem terminu z art. 394 § 2 k.p.c. (vide: zwrotne poświadczenie odbioru k. 126). Zaskarżone zarządzenie, zapadło bowiem w terminie otwartym do wniesienia tego zażalenia, co już samoistnie niweczy jego skuteczność. Niezależnie zaś od tego, przed definitywnym rozstrzygnięciem w przedmiocie tego zażalenia – co do chwili obecnej bezspornie nie nastąpiło - ponowne orzekanie w przedmiocie zwrotu pozwu było niedopuszczalne.

Niezależnie od wskazanych wyżej okoliczności samoistnie skutkujących koniecznością wyeliminowania zaskarżonego zarządzenia, umknęło Przewodniczącemu w Sądzie I instancji to, że nawet gdyby hipotetycznie uznać wzmiankowane postanowienie z dnia 25 września 2012 r. za prawomocne, to tym samym ostateczne byłoby również zarządzenie referendarza sądowego z dnia 21 maja 2012 r. Także zatem i z tej przyczyny wydanie zaskarżonego zarządzenia było niedopuszczalne.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398 k.p.c.

W dalszym biegu sprawy powinny zostać wdrożone czynności dotyczące zażalenia powoda na postanowienie z dnia 25 września 2012 r. Z pola widzenia Przewodniczącego w Sądzie I instancji nie może przy tym umknąć to, że pismo z dnia 26 października 2012 r. zawiera jednoznaczny wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia środka odwoławczego.

SSA M. Sawicka SSA A. Kowalewski SSA E. Skotarczak